

Boethia a zkouška věřících

~Níže popsaná událost se skutečně stala. Necht' slouží jako varování všem, kdo poslouchají ušima a poznávají srdcem.~

~~~

Jednoho určitého dne jistého roku se sešli věřící, aby provedli jistý rituál, a doufali, že budou moci spatřit své božstvo. Byl to vhodný den a vyvolávání bylo provedeno správně.

Daedra prosekla dýmající trhlinu v závoji a zjevila se jim, přímo ona sama, osobně, strašná a zářivá. Přišla oděna v ebenové roucho tmavší než bezměsíčná noc, v rukou zbraň s čepelí planoucí jasněji než sluneční kotouč. A ač se zjevila v podobě dunmerské královny-bojovnice, tyčila se nad nimi jako socha vyřezaná ze samotné Rudé hory.

"Proč mne rušíte?" pravila.

Překvapen, začal se první z věřících modlit:

"Ó Boethio, kníže pletich, ty, jež podvádíš celé národy, královno stínů, bohyně ničení, přišli jsme tě uctívat!"

Pohlédla dolů na své vyznavače, kteří se zde shromáždili, aby ji mohli spatřit. Zamračila se a zeptala se toho prvního:

"Pověz mi, ty, jenž zde prohlašuješ, že mne znáš, proč bych měla znát já tebe?"

I zalekl se, a zvolal:

"Každé noci se k tobě modlím, každé noci vzývám tvá posvátná jména. Určitě jsi musela poznat můj hlas... Hlas nejoddanějšího z věřících..."

Zamračila se a dlouze si povzdechla, a pak byl věřící najednou pryč, jako by ho výdech z jejích plic na prach rozfoukal.

Obrátila se ke druhému, a tázala se:

"A co ty? Čím mám poměřit hodnotu tvé existence?"

Omráčen silou jejího hlasu se jen uklonil před jejím temným obličejem.

Tleskla rukama, a rázem byl také pryč.

Obrátila se k třetímu:

"A co ty, jak tě mám rozpoznat od takových, jako byli oni, po nichž nezůstala ani stopa?"

Otřesený a téměř neschopen slova, neboť právě přihlížel zničení svých bratří, zašeptal jenom:

"Smiluj se nad námi!"

Daedra dvakrát zamrkala. Při prvním mrknutí byl v agonii. Při druhém byl zničen.

Přejela zničujícím pohledem všechny své zbývající příznivce a pravila:

"Já nedávám milost."

A tak tomu bylo i s ostatními. Požadovala po nich nějaký důvod jejich existence, a oni jí žádný neposkytli.

Nakonec přišla ke mně, oči planoucí vztekem, jazyk rudý nenávistí, a řekla:

"Už mi zbývají pouze dva věřící. Pověz mi, předposlední, jak mi dokážeš, že je tvá existence skutečná?"

Bez váhání jsem tasil meč, vrazil ho do hrudi toho druhého, který stál vedle mě, a beze strachu jsem odpověděl:

"Zeptej se toho, jehož krev stéká po mé čepeli, zda jsem skutečný."

Usmála se. A mezi zuby se jí otevřely brány Zapomnění. Potom pravila:

"Pověz mi, nyní poslední z mých věřících, proč jsi přetrval tam, kde jiní selhali?"

Uvolnil jsem svůj meč a nabídl jsem jí ho, řka:

"Jsem naživu proto, protože tady ten je mrtvý. Existuji, protože mám svobodnou vůli tak činit. A budu živ tak dlouho, dokud budou na světě patrné výsledky mé práce, jako zde tato krev stékající z mé zbraně."

Přijala můj dar, přikývla a pravila:

"Samozřejmě."

~~~

~Pokud ti, když čteš tyto řádky, vře krev v žilách a v mysli plane oheň, pak tě Boethia volá. V takovém případě je moudré její volání vyslyšet. Najdeš ji na hoře, z níž shlíží dolů na Větrný Žleb. Připoj se k nám a podrob se zkoušce.~